

BLYNÄTTER

ANNA JAKOBSSON LUND

PROLOG

En ny folkdomares första dom lockade alltid en stor publik, men Jeroen undrade om det verkligen brukade vara så här många. På torget nedanför rådhuset kunde ungarna som sålde brända mandlar knappt ta sig fram mellan arbetare och borgare.

Åt väster låg Hirschska husets fasad med sina svarta gjutjärnsbalkonger redan i skugga. Bara den förgyllda draken som prydde vindflöjeln på tornet såg ut att glöda i torrhöstens låga eftermiddagssol.

Jeroen drog handen över skalpen. Den nyrakade huden var fet och obehagligt len. I morse hade han haft håret i tjocka, svarta rullar som nådde axlarna. Mästern på domarseminariet hade rått honom att klippa sig redan för två år sedan, för att göra övergången lättare. Men Jeroen hade unnat sig en sista fåfånga.

Från och med nu skulle han alltid ha huvudet rakat. En påminnelse om att vara ödmjuk inför sanningen och lagen.

Unni Erlot kom emot honom i korridoren. Hennes dovlila, fotsida ämbetskåpa med silverbroderier ner över bröstet och små klädda knappar ända upp till ståkragen var en nyans mörkare än Jeroens, markerade hennes plats bland de erfarna folkdomarna.

”Du skar dig inte i alla fall”, sa hon och såg ner på torget.

”Jag stod i min första dom med ett klisterförband vid tinningen.”

Löggen syntes i en rynka i ögonvrån, hördes i hennes andning. Det hade inte ingått i Jeroens träning att lära sig alla tecken som visade att Erlot ljög. Men de hade arbetat tillsammans i två år. Ingen mentor var dum nog att ljuga om något viktigt inför sin adept.

”Det gjorde du inte”, sa han.

”Lois hade blodstillande pulver.” Hon vägde bak på hälarerna. ”Det sved som mörkret.”

Hon skrattade och knyckte med nacken ner mot scenen, där Lois Sommelin rörde sig i en halvcirkel runt en av de åtalade. Sommelin tillhörde kretsen av högstedomare och hennes kåpa var ännu mörkare än Erlots. De vida ärmarna böljade när hon slog ut med händerna och förkunnade dom.

För tio år sedan hade hon varit Erlots mentor. Det var svårt att förstå, att Erlot kanske hade varit som Jeroen då. Knappt myndig och så nervös att magen kändes som en hård knut.

Sommelin pratade med folksamlingen medan domknekten ledde upp nästa åtalade. Skratten hördes genom fönsterrutan när hon sa något som roade dem. Kvinnan som var på väg upp på scenen i domknektens grepp kurade axlarna som om hon skämdes.

”Lova att du inte försöker dig på de där pajaskonsterna”, sa Erlot lågt.

Huden runt ögonen spändes och läppen rynkades ihop.

Jeroen kunde inte tänka sig att han någonsin skulle ha så mycket förakt i rösten när han talade om sin mentor som Erlot hade när hon talade om Sommelin.

Han sänkte blicken.

”Jag ska hålla mig till det viktiga.” Mer än något annat

hade de pratat om det, under de här två åren. Hur domen handlade om rättvisa, inte om att visa upp sig. ”Du ska inte behöva skämmas över mig, *itzo*.”

Hon la handen på hans axel.

”Kalla mig Unni nu.”

”Det kommer att ta en stund att vänja sig vid.”

”Vänj dig fort. Det där *itzo*-skräpet får mig att känna mig som en gammal kärring.”

Erlot log mot honom. Hon fick en skrattgrop högt uppe på ena kinden.

Unni.

Jeroen hade äntligen förtjänat att kalla henne vid förnamn. Deras kåpor hade olika färg, men de var båda folkdomare nu.

Likar.

Ett upprört vrål hördes från publiken. När det var prostituerade i domen blev folk alltid stökigare. Som om skörlevnaden smittade.

”Efter lärkorna är det min tur”, sa Jeroen. ”Ska vi gå till ditt rum, Unni?”

Namnet kändes ovant i munnen och han kunde inte låta bli att flina, göra det till ett skämt. Men hon verkade inte tycka att det var konstigt.

”Det är nog dags”, sa hon och lyfte ett halssmycke ur fickan.

Hänget var lite större än ett mynt, ovalt med ett slingrande mönster på sidorna. Pärlemorskivan i mitten skimrade vit och skär, men silvret hade mörknat av erosion och smuts.

Ett domsmycke.

Magen sved när han såg det.

Folkdomaren som ägt smycket senast hade fått ett slag-anfall under hetsommaren. Det hade väntat på en ny ägare

sedan dess. Väntat på Jeroen. Han hade svurits in som folkdomare i morse, men han skulle inte få gå upp i domen om han inte lyckades ta ägarskap över domsmycket.

För över fem hundra år sedan hade det funnits mäktiga själagjutare, personer med förmåga att besvärja folk, djur och materia. Överallt i de självständiga stadsstaterna hade de arbetat åt härskarna, använt sina krafter i maktens tjänst. Tills de inte längre trodde på härskarnas ideal, ville åt makten för sig själva.

Ett blodigt uppror hade det blivit, som slutat med att härskarna beordrat att avrätta alla själagjutare. Rädslan för deras kraft hade varit så stor att arbetet med att spåra upp och döda gjutare pågått i generationer.

Av den mäktiga kulturen återstod i dag bara relik, föremål som tillverkats av själagjutare och fortfarande bar kraft. Det fanns relikmeder som hade förmågan att utvinna och omvandla kraften, men ingen fanns längre kvar som kunde gjuta nya.

Fysiska relik fanns i sågverk och järnbruk, vapen och verktyg. De drev alla fordon som gick på land, på vattnet eller i luften. Relikkraften var enkel, krävde inget ägarskap. Vem som helst kunde använda den.

Men själagjutarna hade inte bara utövat kraft över materian. De hade också lämnat efter sig relik som kunde påverka sinnet. Det sas att en bit av själagjutarnas vilja var kvar i de relikerna. De krävde ägarskap, en överenskommelse mellan tämjare och relik.

Jeroen hade upptäckt att han var reliktämjare när han var åtta. Varje gång husan använde den nya relikmangeln hade det känts som om något drogs åt kring hans bröst. Fortfarande pulserade det runt lungorna varje gång han försökte

bemästra en relik. Ibland gick det enkelt, ibland var det svårare. Någon gång hade det inte fungerat alls.

På väg mot Erlots arbetsrum bad han en kort bön om att det här inte skulle vara en sådan gång.

I generationer hade folkdomarna vid Näsviks dom använt åtta domsmycken smidda ur samma silverstycke. Smyckena förstärkte förmågan att upptäcka en lögn och med hjälp av det kunde Jeroen hålla en rättvis dom. En dag skulle han vara lika högt aktad som Lois Sommelin.

Om han lyckades ta ägarskap över smycket.

På Erlots rum doftade det av gamla böcker och nykopierade handlingar. En flaska konjak och två glas stod på bordet vid fönstret. Till senare.

Erlot satte sig vid skrivbordet. Unni, tänkte Jeroen när han sjönk ner i besöksstolen. Han måste vänja sig. Hon höll ut smycket i kedjan. Innan folkdomaren som ägt det senast dog hade hon av sagt sig ägarskapet. I teorin borde det vara enkelt att få kraften att acceptera en ny ägare.

I teorin.

Jeroens hand var svettig när han slöt den om hänget. En puls slog från silvret, upp mot armbågen. Kraften trummade under huden, en uppspelt rytm som gjorde honom nervös och lycklig. Men han tvekade ändå när han hängde smycket om halsen och riktade tanken inåt.

Folk älskade att berätta om giriga människor som försökt bemästra krafter som var starkare än de själva. Om hur relikerna långsamt tagit över sina ägares sinnen och använt dem till sina egna syften.

Det var myter och skrönor, men Jeroen kunde inte låta bli att undra över dem. Hur det skulle kännas om kraften i smycket skulle gripa tag, böja hans vilja tills han tjänade

reliken och inte tvärtom.

Han andades djupt, renade sinnet och släppte upp sin livskraft. Erbjud den åt reliken att använda. Det kittlade i bröstet, vibrerade ut i händerna. Längst bak i svalget spred sig en metallisk smak.

Att förhandla ägarskap med en relik kändes alltid som att falla. Blunda och hoppa och lita på att det skulle gå bra. Pulsen sökte runt i honom, nyfiken och trevande medan han koncentrerade sin energi, försökte visa reliken att han kunde erbjuda ett stadigt ägarskap. Någonstans att vila.

Erlot lutade sig fram med armbågarna på bordet. Hennes ljusa hud flammade röd över kinderna.

”Är den följsam?” frågade hon.

”Säg något så får vi se.”

”Jag är tjugosju.”

Lögn.

Relikens puls ändrade sin rytm. Jeroen förstod inte hur det gick till, men han såg alla tecken tydligare. Han behövde inte känna Erlot för att upptäcka dem.

En värme spred sig i bröstet. Domsmycket hade accepterat honom.

Men han visste hur gammal Erlot var. Hon hade fyllt trettio precis innan Jeroen kom för att börja som hennes adept. I domen skulle ingenting vara så enkelt.

”Försök med något mindre uppenbart”, sa han.

Stolen knarrade när Erlot bytte ställning.

”Din far kom hit i förra veckan.” Ansiktet var stilla. ”Han bad mig hålla ordning på dig.”

Lögner som handlade om en själv var alltid svårare. Så många förhoppningar som grumlade sinnet. Men med domsmykets hjälp gick det lätt att sortera intrycken.

”Det första är sant”, sa Jeroen. ”Men du har ändrat det sista. Vad sa han egentligen?”

I domen fick han ställa vilka frågor han ville för att nå fram till sanningen. I verkliga livet fungerade det inte så. Det kunde vara frustrerande, att se en lögn men inte veta vad den stod för. Vad sanningen bakom den var.

Erlot rörde vid silverbroderierna som slingrade upp mot ämbetsdräktens styva krage.

”Han oroade sig över utvecklingen”, sa hon. ”Hur det kommer att påverka dig.”

Sedan det blev klart att Jeroen var nästa folkdomare på tur att sväras in hade det varit det enda far talade om. Han brukade läsa högt ur avisor eller kammarens sammanträdesprotokoll, göra långa utläggningar om hur den nya politiken drabbade alla borgare som inte härstammade från Näsвик.

Far var övertygad om att det fanns en konspiration mot utländska näringsidkare. Trots att han inte satt i kammaren, eller ens arbetade i rådhuset. Jeroen försökte förklara att den nya politiken bara handlade om att stärka Näsviks ställning mot stadsstaterna på kontinenten, skapa goda förutsättningar för borgare och patroner i området. Tillsammans med Erlot hade han suttit med på kammarens möten, träffat företrädare från både rosorna och nejlikorna. Ingen hade behandlat Jeroen annorlunda för att hans föräldrar inte var födda i Näsвик.

Men far lyssnade inte på honom. Fast Jeroen fyllt arton såg far honom fortfarande som en unge i kortbyxor.

Han suckade.

”Far skulle lägga mer tid på att vårda kunderna och mindre på att oro sig. Då skulle han inte behöva skylla på kammaren för att verksamheten inte växer.”

Erlot rättade till ett bläckhorn på skrivbordet, mötte inte hans blick. Det var något hon inte ville att han skulle se. Kanske höll hon med far, om att Jeroen behövde hennes beskydd i rådhuset. Att han inte klarade sig själv.

”Lois har alltid slagit ner hårdare mot utländska förbrytare”, sa hon. ”Nu när hon har kammarens stöd lär det inte bli bättre.”

Domsmcket reagerade inte, och det syntes att Erlot talade sanning. Men att hon trodde på det hon sa betydde inte att det var sant. Alla visste att hon och Sommelin inte drog jämt.

”Näsvik kan inte bli en fristad för utländska brottslingar”, sa Jeroen. ”Det betyder inte att hederliga borgare kommer att drabbas.”

Det såg ut som om Erlot samlade sig för en av sina föreläsningar. Ibland undrade Jeroen om det här var hans lott i livet. Mästern på seminariet, far och Erlot. Folk som ville berätta för honom hur världen såg ut. Som inte tyckte att han var gammal nog att ta reda på det själv.

Snart skulle det ändras.

Det knackade på dörren och en domknekt lutade sig in i rummet.

”Det är dags, *itzo*.”

Titeln fick Jeroen att rycka till. Knekten hade inte använt den mot Erlot, utan mot honom. Det var första gången någon visat honom den respekten sedan han svors in i morse.

Erlot skrattade till.

”Ser du?” sa hon. ”Inte så roligt att vara på andra änden av det där.”

Jeroen trodde att han skulle kunna vänja sig. Slippa springa ärenden åt de äldre. Mötas av den respekt som det anstod en folkdomare.

Ur skrivbordslådan plockade Erlot fram en ceremonikniv.

”Du behöver den här”, sa hon.

Skaftet vad blanknött, putsat av många händer. Hade någon av dem varit så fuktig som Jeroens, lämnat immiga fläckar på det mörka träet?

Han fäste knivslidan i bältet, rättade till kåpan.

”Nu är du redo”, sa Erlot och gick före honom ut.

Lögn.

Rådhuset sträckte sig över hela den södra sidan av torget, en mäktig byggnad i lejongul puts. Taket kröntes av statyer i zink som representerade sanningen, lagen och den rättmätiga makten. Kammarens personal hade sina arbetsrum på första våningen, folkdomarnas rum låg på den andra. Högst upp höll konstaplarna till och i källaren fanns häktet med sina celler.

Jeroen och Erlot gick längs med rådhuset för att komma till scenen som användes för dom.

Folksamlingen ropade när Sommelin dömde en kvinna till ett års straffarbete för lösdriveri och könsumgänge mot betalning i tre fall. Kvinnan var klädd i vadlång brun sammetsklänning med gröna broderier. Ingen hatt. Strumporna var trasiga och hon var osminkad, men inte mager eller full av eksem som lärkorna. En demimond, eller kanske bättre sortens dansflicka.

Konstaplarna hade slagit till mot en våning på Strandgatan tidigare i veckan, hittat smuggelsprit och arresterat fem prostituerade. Hon måste ha varit en av dem.

När Jeroen och Erlot gick uppför trappan till scenen mötte

de kvinnan som leddes ner av domknekten. Lukten av för söt parfym och svett stod runt henne, men hon höll huvudet högt.

Ett år på arbetsanstalt var ett hårt straff. Hur skulle hon se ut nästa gång hon stod i domen? Fortfarande stolt, eller mer lik lärkorna som väntade på att föras bort vid sidan av scenen? De som fallit så djupt att deras enda kunder var medlemmar av rövarband, hembrännare och indrivare.

Jeroen snubblade till. Sista trappsteget var högre än de andra, han borde ha koncentrerat sig på det. Inte blivit distraherad av de redan dömda.

Erlot stöttade honom med handen om hans armbåge och han fick tillbaka balansen.

”Folkdomare Albring!” ropade domknekten. ”Förrättar dom för första gången. Folket hör och lyder.”

Långsamt tystnade folksamlingen. En flock kajor lyfte från ett hustak, rörde sig över den mörkröda himlen. Deras tjatter studsade mellan husen.

”Jag väntar på dig efteråt”, sa Erlot lågt och gick tillbaka ner till torget.

Jeroen såg efter henne, men rätade på sig. Tiden som adept var över. Hans domslut skulle bevakas av Lois Sommelin under prøvotiden, men Jeroen behövde inte söka stöd hos Erlot längre. Han stoppade händerna i kåpans fickor, försökte torka bort svetten mot det tjocka tyget.

Från och med nu skulle allt förändras.

Nedanför scenen stod de anklagade tätt packade i en inhägnad och domknekten fick knuffa sig fram för att hämta en ung pojke. När knekten grep om hans arm svor pojken och ryckte åt sig den.

”Jag kan gå själv.”

Han haltade uppför trappan mot scenen, med händerna i bojar framför kroppen. Det tjocka, mörkbruna håret hängde i stora lockar ner mot det ena ögat. På den andra sidan var det samlat i augrmännens traditionella flätor. Tre stycken.

Augрманland var det nordligaste av de områden som lydde under Näsвик. Där fanns pappersbruk och sågverk, men också vidsträckta skogar. Obygder där människor levde i små grupper, fortfarande i princip nomadiska.

De flesta där bekände sig till Berget. När pojkar välsignades till Henne flätades en pärla eller ett mynt in i håret som offer. Senare i barndomen gjordes en andra fläta högre upp i nacken, fylldes med familjens önskningar för en ung pojkes liv. Den sista, den som satt precis ovanför örat, var den fläta en augрман fick när han blev myndig. Under livet fyllde han flätorna med pärlor, mynt och annat av betydelse. Offer, påminnelser och tacksamhetsbevis.

Pojkens händer var för stora för kroppen, struphuvudet fortfarande nätt. Ett band röda kvisslor gick över pannan. Den där tredje flätan måste vara en lögn. Han var flera år för ung för att få den.

”Borde han inte vara på väg till en uppfostringsanstalt?” sa Jeroen lågt.

Sommelin la en tunn hand på hans axel.

”Det står att han är arton”, sa hon.

Domknekten knuffade pojken på plats framför Jeroen. Runt den tredje flätan satt en ärgad ring av koppar. Bara män som suttit på anstalt bar den ringen. Hade Jeroen tagit miste om hans ålder?

”Åtalad nummer sextiotre i Näsviks folkdomstol”, ropade domknekten ut över torget. ”Dom förrättas av folkdomare Albring.”

”Visa dem vad du går för”, sa Sommelin, högt nog för att både knekten och pojken skulle höra.

Hettan spred sig från Jeroens öron, upp över kinderna. Ingen behövde påminnas om att det var hans första dom. Han hade blivit prövad och svurits in. Reliken hade svarat när han ville använda dess kraft.

Han blundade kort och samlade sig.

Det här var hans stund. Inget skulle förstöra den.

Mitt emot honom stod pojken stilla, med blicken sänkt. Skjortans ena ärm var upprullad till armbågen. Trots kopparringen runt flätan hade den bleka huden bara några ärr efter brännsår. Han saknade märkningen som alla straffade i Norrlanden bar.

Om pojken var skyldig skulle det bli Jeroens uppgift att skära in två långa, parallella skåror längs armen och sedan ett kort snitt tvärs över dem för att markera den här domen.

De dömda kallade det för en stege.

Jeroen fingrade på ceremoniknivens skaft. Skulden var en senare fråga. Först måste han ta den åtalades vittnesmål. Och han gjorde klokt i att inte se på honom som en pojke.

”Vad heter du?” sa han och försökte göra rösten mörk, myndig.

”Finn Gailis.”

Han var hes och även om det lät som om han bött ett tag i Näsвик hördes spåren av Augrmanland i dialekten.

”Vad står du anklagad för?”

”Grov misshandel och grovt störande av ordning.”

Hans namn och åtalpunkterna var sanningar att använda för att lättare urskilja lögner senare. Domsmycket var stilla innanför ämbetsdräkten och Jeroen noterade hur pojkens ansikte rörde sig när han talade sanning. En nervös ryck-

ning precis under ögonbrynet. Hoppessade läppar.

”Beskriv det som ledde fram till anklagelserna”, sa han.

Nu skulle de komma. Lögnerna. Nu skulle rättvisa skipas.

Det trummade under huden. Jeroens egen puls var nästan lika snabb som relikens.

Pojken, Gailis, andades ut långsamt. Hans ögon liknade en vargs. Mörkt bruna i kanterna, med klarare gröna strålar runt pupillen. Mellan de två nyanserna var irisen gulbrun och glänsande.

”Jag var på väg hem genom hamnen när jag stötte på en person”, sa han.

”Kände du den här personen sedan tidigare?”

”Hans uppdragsgivare konkurrerar med min verksamhet.”

Lögn.

De visste båda två att Gailis inte drev någon verksamhet. Men han mötte Jeroens blick, som en utmaning.

En kopparring runt ena flätan, men ingen märkning på armen som visade att han blivit dömd tidigare. Knappt tonåring, men så villig att dömas som en vuxen att han ljög om sin ålder. Ingenting av det gick ihop.

Jeroen rörde käken för att få den att slappna av. Han måste koncentrera sig på sin uppgift.

”Vad hände i hamnen?”

”Han förolämpade mig och jag ...” Gailis harklade sig.

”Jag tappade humöret.”

Lögn.

”Vad gjorde du när du tappade humöret?”

”Jag slog ut hans tänder med en batong.”

Rösten var låg, som om han skämdes över det han gjort. En otränad person skulle kanske tro att det var sant. Men Jeroen såg alla tecken på lögn. De stod som en stank runt Gailis.

Det han berättade om hade aldrig hänt.

Men domsmycket var stilla. Pulsen ökade inte, som den gjort när Jeroen avslöjat Erlots lögner. Han hade inte tänkt på det första gången Gailis ljög, det hade varit så uppenbart, så oväsentligt för historien. Men smycket hade inte hjälpt honom då heller. Inte pekat ut lögnen om att Gailis drev en verksamhet.

Hade Jeroen missuppfattat tecknen? Hans mästare på seminariet hade klagat på att han tappade skärpan när han spände sig.

Kanske talade Gailis sanning trots allt.

”Jag hör dig berätta att du misshandlade en person i hamnen, så illa att han förlorade sina tänder”, sa Jeroen. ”Är detta sant?”

”Ja.”

Gailis höll inte Jeroens blick lika stadigt som nyss.

Och han ljög.

Men domsmycket var kallt och stilla, som om allt var sant.

Rädslan knöt åt runt magsäcken. Om Jeroen inte lyckades behärska relikens skulle han inte få fortsätta som folkdomare.

I det här fallet kunde han i alla fall döma. Det var tydligt nog. Folksamlingen skulle inte tycka om att han dömde mot Gailis berättelse, men Jeroens roll var inte att göra dem nöjda. Han skulle skydda sanningen.

Sommelin la handen om Gailis överarm. Pojken ryckte till, men rätade ut fingrarna och stod kvar. Ögonen var blankare nu, mer lika ett djurs.

”Hur ställer du dig till anklagelserna?” sa hon.

Frågan var inte relevant. Gailis hade uppenbart ljugit om vad han gjort. Även om Sommelin inte ställt frågorna måste hon ha sett det, känt sitt eget domsmycke reagera.

Gailis lyfte blicken mot himlen. Händerna med de grova bojorna stillnade.

”Skyldig”, sa han, så högt att det hördes till de som stod närmast scenen.

Sommelin slog ut med händerna.

”Den åtalade har fått tillfälle att berätta om händelserna, och har erkänt sig skyldig.” Hon såg på Jeroen. ”Hur lyder din dom?”

Det var inte så här det skulle gå till. Gailis hade inte gjort det han stod anklagad för. Men ett erkännande i domen hade betydelse. Individens rätt att ta på sig sin skuld var obestridbar.

Jeroen lutade sig in mot Sommelin.

”Varför frågade du om skulden?” viskade han.

”Vi måste komma vidare.” Hon pekade ner mot fällan som var full av anklagade. ”Låt alltid den som vill erkänna göra det. Det hedrar de som står för vad de har gjort.”

Gailis mötte Jeroens blick. Det fanns ingen utmaning där längre, bara trötthet. Som om han ville få det gjort och komma härifrån.

Från torget hördes ljudet av försäljare som ropade ut sina priser. Folk pratade och skrattade. De brydde sig knappt om vad som hände på scenen.

Jeroen spände axlarna och lyfte hakan.

”Jag finner Finn Gailis skyldig till grov misshandel och störande av ordningen”, sa han med så mycket magstöd han kunde. ”Straffet blir tre månader på Saltviks arbetsanstalt.”

Spridda burop hördes i folksamlingen.

”Ett mjukt straff”, viskade Sommelin.

”Han är tidigare ostraffad.” Jeroen knöt näven. ”Det ligger inom straffsatsen.”

Domknekten hämtade skålen med färgpulver och en jodlösning som luktade skarpt när han strök ut den på ovensidan av Gailis underarm. Vätskan fick det tunna, ljusbruna håret som växte där att lägga sig slickat mot huden.

Under hetsommaren hade Jeroen provat att märka sig själv. Vid de nedersta revbenen på vänster sida. Efter fyra försök hade han fått snittet rätt, inte så djupt att blodet sköljde bort färgen.

Med blicken måttade han ett rakt streck från handloven nästan till armbågen. Knivskaftet var halt av svett när han sänkte bladet och drog ett snitt. Gailis kved till, men pressade ihop läpparna och stod kvar.

Ur såret välldes blodet upp, mörkt och tjockt.

När Jeroen sträckte fram kniven för att skära det andra snittet mumlade Gailis en bön. Hans andning var grund och flämtande, ansiktet sjukligt grått. Tårarna förändrade hans ögonfärg. I den blanka irisen var det gulbruna bara kvar i en ring längst ut i kanten, resten hade djupnat till en skogsgrön färg.

Jeroen hade aldrig sett något liknande. Hans hand darade till, och snittet fick ett jack på mitten. Snabbt drog han den första korta tvärgående stegpinnen längst ner vid handloven.

Hur många pinnar skulle den här stegen få under Gailis livstid? Skulle han minnas sin första dom? Den fumlige folkdomaren, den vassa smärtan.

Allt blod som rann längs armen.

Domknekten räckte fram en trasa och Jeroen torkade rent innan han tog en näve färgpulver och gnuggade in tät svärta över Gailis arm. Halsen drog ihop sig när han kände hur lätt handen gled genom blodet.

Kanske hade han skurit för djupt ändå.

Jeroen pressade trasan mot såret.

”Behåll den där på”, sa han medan domknekten ledde bort Gailis. ”Det sluta blöda snart.”

Pojken ryckte till och såg på honom över axeln.

Under tiden som adept i rådhuset hade Jeroen mött anklagade som hotade, svor, skakade och grät. Han hade vant sig vid dem, men det här lugnet fick honom att må illa. Att Gailis ljög om sin skuld och tog emot sin stege som om det inte var någonting.

Kanske berodde det på att det var Jeroens kniv den här gången. Det var svårare att hålla sin egen dom än att stå bredvid och se någon annan bestämma.

Från folksamlingen kom ett otåligt mummel. Domknekten skyndade sig att ropa upp nästa fall.

Sommelin stötte till hans armbåge.

”Du klarade dig bra”, sa hon. ”Se till att komma härifrån nu.”

Erlot väntade en bit från scenen och Jeroen följde henne in genom rådhusporten. De blev stoppade flera gånger på väg uppför trappan. Sekreterare och konstaplar skakade hand med honom. När de mötte en av kammarens medlemmar fick han en kort, respektfull nick.

Munnen var så torr att han knappt kunde svara på gratulationerna.

Erlots rum hade utsikt mot några nakna träd på baksidan av rådhuset. Hon satte sig vid det lilla bordet nära fönstret och hällde upp konjak åt dem. Jeroen sjönk ner på stolen mittemot. Hela hetsommaren hade han längtat efter sin första dom. Rätten att kalla henne Unni, dela bord med henne som en like.

Den där konjaken.

Men nu satt lukten av blod fast i näsborrarna och bilden av skogsgröna vargögon var inbränd i sinnet.

Utanför slog sig kajorna ner i trädens spretande grenar, som svarta löv i det röda skymningsljuset.

”Ge det några domar”, sa Erlot. ”Man vänjer sig.”

Hennes mun spändes. Och domsmycket förstärkte det, skickade pulserande kraft in i Jeroens bröstskorg, som en varning.

Handen darrade. Konjaken gungade till, lämnade ett gyllene spår på insidan av glaset.

”Du ljuger”, mumlade han.

Erlot vände blicken ut genom fönstret.

”Jag har aldrig lyckats vänja mig vid de unga.”

”Pojken kan inte ha varit mer än fjorton.” Jeroen kände spritens värme röra sig genom kroppen. ”Varför hade han tre flätor? Och kopparringen? Den såg ut att ha suttit där minst ett år.”

I bröstet snördes något åt när han tänkte på fångtransporten som gick till Saltvik i kväll. Gailis skulle sitta på lastbilens flak med händerna slagna i järn. Hade de ens bojor som passade runt hans tunna handleder?

Erlot snurrade sitt glas i händerna.

”Jag har hört att de ärgar kopparn med vinäger”, sa hon. ”En vuxen lösdrivare får en natt i häktet, men konstaplarna skickar alla underåriga direkt tillbaka till uppfostringsanstalten.”

Jeroen gnuggade sig i ansiktet.

Det var inte första gången han sett unga i domen. Varje vecka var scenen full av folk som begått brott för att de inte hade några andra alternativ. Men det hade inte känts så här.

Han hade skurit in en stege på en oskyldig. Gailis hade ljugit om sin skuld.

Och domsmycket hade inte uppfattat det.

”Händer det att relikerna luras av erkännanden?” sa han fast till och med de yngsta noviserna visste att relikerna förstärkte alla lögner.

När Jeroen svors in i morse hade han skrivit på ett avtal om att aldrig utnyttja dess kraft. Aldrig agera på de lögner han upptäckte utanför domen.

Ingen kunde lura en relik.

Erlot ställde ifrån sig sitt glas.

”Vad menar du?”

”Allt vi pratar om kommer fram till folkdomarnas råd till slut, eller hur?”

Hon log.

”Det är naturligt för en ny folkdomare att ha tvivel och ställa underliga frågor. Jag kommer inte att säga något till dem.”

Sant.

Men hon visste inte än. Vad Jeroen tänkte berätta.

Han strök bort en droppe konjak som hamnat på glasets kant.

”Den anklagade ljög. Jag kan sätta pengar på att han inte ens var i hamnen den där kvällen.”

”Han har fått order om att ta straffet åt någon”, sa Erlot. ”Rövarbanden använder det som inträdesprov. När han kommer ut har han en plats hos dem.”

Det lät lugnt, som om sånt hände varje dag. Som om det var vanligt att oskyldiga straffades i en dom som sa sig stå på sanningens sida.

Jeroen andades ut långsamt och kliade sig i tinningen. Där

det borde finnas rätt sammanrullat hår fanns bara naken hud.
En rysning kröp i nacken.

”Min relik reagerade inte”, sa han. ”Jag tror inte Sommelins gjorde det heller. Hon verkade övertygad om att pojken talade sanning.”

Utanför skrånade kajorna, men på Erlots rum var det tyst.
Hon såg på honom för länge, utan att blinka.

”Fuskade du på provet förut?” sa hon till slut.

”Nej.”

Sant.

Hon hade sitt smycke på sig. Och även utan det skulle hon ha upptäckt en lögn hur enkelt som helst.

Hennes ögon smalnade.

”Du kanske missade tecknen. Den första domen kan vara rätt överväldigande.”

”Smycket var alldeles kallt och tyst.”

Mörkret hade tätat och lyktgumman var på väg in i parken, tände en av gatlyktorna med sin långa stav.

Erlots hand sjönk långsamt till konjaskupan.

”Relikerna går alltid att lita på”, sa hon. ”Systemet bygger på det. Jag har aldrig hört att de skulle ta miste.”

”Kanske är det bara jag”, mumlade Jeroen.

”Jag ska undersöka det här. Finn Gailis, hette den åtalade, eller hur?” Skuggorna dolde hennes ögon när hon skrev upp namnet. ”Vi pratar inte om det mer. Inte med någon.”

Hon höjde sitt glas mot Jeroen och han nickade.

Även om han fumlat sig igenom sin första dom, och skickat en oskyldig till anstalten i Saltvik, var han inte korkad.

Han förstod att vissa saker behövde förbi hemliga.